

Милош Милишић

ВЕЛИКА СМРТ И ДЕВОЈЧИЦЕ

овде велика смрт, Једина,
на птичја гнезда ставља браве
из ружа као пред велику сеобу
излазе змије и гуштери
на телевизији рекламирају конфекцију

овде велика смрт, Једина,
почиње да се рађа из ничега

завлачи ми се у постељу кад заспим
и ја сањам кишу
и тебе нагу како киснеш
на белом коњу јашући

2.

ако икако можеш, девојчице,
велика смрти моја
нароси јутром невину нагост
и свирај, свирај у фрулу Панову
као што длановима дозиваш звериње

свирај док те тело не изда
из тишине из увала
из паркова по којима вараш
свирај велика смрти моја
ако икако можеш

3.

тамо где су Влашићи били
девојчице играју школице
с ноге на ногу
оглодану лобању из поља у поље
доцртавајући трајање ноћи
с руке на руку
као да милују лињалу кучку

која од њих не потрефи поље
зачичи као да је небо закоље
што ремете бујање тишине
и крв капље одозго
и флека ми прозор
као да презреле трешње
стасавају на њему

4.

бели коњи, нимфа и девојчице
поље широко, пси залајавају
шналицама убијају коње девојчице
скидају са себе хаљинице
играју над мртвим коњима
кују им потковице

боса нимфа шљапа по крви
и крадом целива коњима очи
цакле им се гриве
рањени трбуси
кас им се рађа на њеној коси
и стишава негде у месечевој роси

5.

мртве се купају девојчице
погане воду ружним сновима
меша се црна крв
и модро јутро
потроване рибе на обали јецају

испирам жутом водом лице
мокре и наге
отпливаше низ воду балавице
у неки плићак
на неку обалу
где има живих